

скитѣ крушуми по-изобилно рѣсѣхъ и правѣхъ опасно всѣко показваніе изъ окопитѣ.

Огняновѣ, отчаянѣ, обезумѣлъ отъ ярость, поддържаше заедно съ малцината си храбри другари неравната борба, рѣшенѣ да умре на мѣстото си. Укрѣплението, прочее, едно отъ всичкитѣ въсточни, слѣдваше да се пуши още.

— Оледе мале! извика се болезнено на близо.

Огняновѣ трепнѣ отъ тоя викъ и се обърнѣ на лѣва страна, отъ дѣто той дойде.

Въ окопа бѣше възнакѣ паднѣлъ Викентій. Чървенѣ чучурѣ кръвь шуртѣше между шията му и гърдитѣ му и почървяваше ровката земя. Крушумѣтъ бѣше го пронизалѣ смъртоносно. Та кръвь изми позора му...

Чичо Маринѣ го изнесе на страна подѣ една за-слона, за да го поематѣ други и отнесѣтъ въ града. Но никого нѣмаше тамѣ. Височината бѣше пуста...

Опразненитѣ ложементи нѣмѣяхъ грозно. Само рѣдки гърмежи отъ другитѣ незаплашвани върхове, на сѣверѣ и западѣ отъ града, присѣдинявахъ се бесполезно, впрочемѣ, къмъ Огняновото укрѣпление, което привличаше сега крушумитѣ неприятелски, като единѣ магнитѣ желѣзнитѣ стѣрготини. Турцитѣ на орляци продължаваха да настѣпатѣ на самѣ и гърмѣха непрѣстанно. Тѣ се промѣквахъ прѣдпазливо прѣзъ лозята и прѣзъ гюлищата, които още ги дѣлѣха отъ укрѣплението, снишаваха се до случайнитѣ заслони, лѣгахъ инстинктивно при всѣко съглѣждане, че ще гърмѣтъ отъ нѣкой връхъ. Тѣ запрѣвземаха едно по едно укрѣпленията, испразнени по-рано отъ паниката. Вмѣсто възстапницитѣ или труповетѣ имѣ, тѣ намираха тамѣ оржия, паласки, чанти, дрѣхи и други плечки. Намѣриха и черешовитѣ топове, изнесени вчера вечерѣ, по два по три въ всѣко укрѣпление. Освѣнѣ два, другитѣ стояха още пълни, никому не бѣ дошло на умѣ да имѣ запали фитиля, та и духъ не бѣ остало за това.